សៀវភៅយ៉ូអែល និង ព្រះវិហារអាដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរលាអូឌីសេ — លេខដប់បី

Jeff Pippenger
2025-12-18

លេខដប់បី

ឥឡូវនេះ យើងកំពុងពិចារណាអំពីនិមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍នៃឆ្នាំ 1863។ យើងបានផ្តោតការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងលើកាដេសក្នុងព្រះគម្ពីរ ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបះបោររបស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណប្រឆាំងនឹង «ការសម្រាក» ដែលបាននាំមកនូវសេចក្តីស្លាប់របស់ពួកគេក្នុងអំឡុងរយៈពេលមួយ ដែលបានឈានដល់កំពូលនៅកាដេស ដូច្នេះហើយបង្ហាញអំពីការបដិសេធ «ផ្លូវចាស់» របស់យេរេមា ក្នុងឆ្នាំ 1863 នៅពេលដែល «ប្រាំពីរដង» នៃលេវីវិន័យ ជំពូក 26 ត្រូវបានបដិសេធ។

ក្នុងការស្វែងរកពន្លឺដែលទាក់ទងនឹង Kadesh និងឆ្នាំ 1863 យើងបាននិងកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណការសាកល្បងទាំងដប់ដែលបានឈានទៅដល់ Kadesh។ យើងបានកំណត់អត្តសញ្ញាណការសាកល្បងបីដំបូងថាជាការសាកល្បងអំពីម៉ាណា។ ជំហានទាំងបីនោះអាចត្រូវបានតំណាងជាអព្ភូតហេតុ ឬជាការសាកល្បង ហើយការសម្រាកថ្ងៃសប្ប័ទ ដែលជាការសាកល្បងទីមួយក្នុងចំណោមការសាកល្បងទាំងដប់ នោះស្របគ្នានឹងការសាកល្បងទីដប់ ដែលប៉ូលបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ក្នុង Hebrews ថាជា «ការសម្រាក»។ ការសាកល្បងទាំងដប់មានការសម្រាកអាល់ហ្វា និងការសម្រាកអូមេហ្គា។

មិនសំខាន់ឡើយថា និស្សិតនៃព្រះបន្ទូលទំនាយចង់កំណត់និយមន័យ «ការសម្រាក» ដែលពួកហេព្រើរបានបដិសេធនៅកាដេសយ៉ាងដូចម្តេច—ដ្បិតតាមន័យទំនាយ «ការសម្រាក» ទាំងអស់ («បន្ទាត់លើបន្ទាត់») សុទ្ធតែសំដៅទៅលើ «ការសម្រាក និងការស្រស់ស្រាយឡើងវិញ» ដែលជាភ្លៀងចុងក្រោយ។ កាដេសជានិមិត្តសញ្ញាសំខាន់បំផុតនៃការបដិសេធសារភ្លៀងចុងក្រោយ ហើយក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃបទពិសោធន៍ភ្លៀងចុងក្រោយផងដែរ ព្រោះការបោះត្រា ដែលត្រូវបានសម្រេចលើមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់នៅកាដេស នោះគឺជាការតាំងជំហររឹងមាំក្នុងសេចក្តីពិត ទាំង «ខាងបញ្ញា និងខាងវិញ្ញាណ»។

> «ភ្លាមៗនៅពេលដែលប្រជាជនរបស់ព្រះត្រូវបានបោះត្រានៅលើថ្ងាសរបស់ពួកគេ—វាមិនមែនជាត្រា ឬសញ្ញាណាមួយដែលអាចមើលឃើញបានទេ ប៉ុន្តែជាការតាំងខ្លួនឲ្យស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងសេចក្តីពិត ទាំងខាងបញ្ញា និងខាងវិញ្ញាណ ដូច្នេះពួកគេមិនអាចត្រូវរំញោចឲ្យរើបម្រាស់បានឡើយ—ភ្លាមៗ នៅពេលដែលប្រជាជនរបស់ព្រះត្រូវបានបោះត្រា ហើយត្រៀមខ្លួនរួចសម្រាប់ការរញ្ជួយ នោះវានឹងមកដល់។ ជាការពិត វាបានចាប់ផ្ដើមរួចហើយ; ឥឡូវនេះ សេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះកំពុងមកលើផែនដី

ដើម្បីផ្តល់ការព្រមានដល់យើង ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹងនូវអ្វីដែលកំពុងមកដល់»។
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

ការតាំងខ្លួន «ក្នុងសេចក្ដីពិត» «តាមបញ្ញា» តំណាងឲ្យការទទួលយកវិធីសាស្ត្រ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់» ជាវិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ដែលបានបរិសុទ្ធសម្រាប់ការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វិធីសាស្ត្រដ៏ចង្អៀតនេះ ត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជាវិធីសាស្ត្រត្រឹមត្រូវនៅខែសីហា ឆ្នាំ 1840 នៅពេលដែល «មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃគោលការណ៍នៃការបកស្រាយទំនាយដែល Miller និងសហការីរបស់គាត់បានអនុម័ត ហើយចលនាការយាងមកវិញត្រូវបានផ្តល់កម្លាំងជំរុញដ៏អស្ចារ្យមួយ»។ «កម្លាំងជំរុញដ៏អស្ចារ្យ» នោះ តំណាងឲ្យការសម្ដែងនៃអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានបញ្ជូនសាររបស់ទេវតាទីមួយទៅជុំវិញពិភពលោកក្នុងឆ្នាំ 1840។

អ្នកដែលបានចូលរួមក្នុងកិច្ចការដែលតំណាងឲ្យ «កម្លាំងជំរុញដ៏អស្ចារ្យ» នោះ បានទទួលអំណាចឲ្យអនុវត្តកិច្ចការនោះដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសម្ដែងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់តែក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានទទួលយកវិធីសាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសម្ដែងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់តែនៅក្នុងអ្នកដែលបានទទួលយកវិធីសាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។

ការតាំងខ្លួនឲ្យស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីពិតខាងបញ្ញា គឺជាការទទួលយកវិធីសាស្ត្រ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់» ហើយ «ការទទួលយក» វិធីសាស្ត្រ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់» នោះ ត្រូវបានតំណាងសម្រាប់ពួកឡាវឌីសេដោយការបើកទ្វារចិត្ត ដើម្បីឲ្យព្រះរាជទូតទៅកាន់ឡាវឌីសេ ក្នុងព្រះបុគ្គលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ចូលមក។ ការទទួលយកវិធីសាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធនេះ នាំឲ្យអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចូលមកក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដែលកំពុងតាំងខ្លួនឲ្យស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីពិតខាងបញ្ញា។ ការទទួលយកវិធីសាស្ត្រនោះ បង្កើតបាននូវភាពខាងវិញ្ញាណមួយ ដែលត្រូវបានតំណាងថាជាការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងទេវភាព និងមនុស្សជាតិ។ ការអនុវត្តវិធីសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់» កាលណាលាយផ្សំជាមួយសេចក្ដីជំនឿ ត្រូវបានតំណាងថាជាការតាំងខ្លួនឲ្យស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីពិតខាងបញ្ញា ហើយសេចក្ដីពិត (សារ) ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយវិធីសាស្ត្រនោះ មិនអាចបំបែកចេញពីព្រះយេស៊ូវ ដែលជាព្រះបន្ទូល បានឡើយ។ ការទទួលយកសារនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គឺជាការទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចូលមកក្នុងគំនិតរបស់អ្នក។ ដូច្នេះ ការតាំងខ្លួនឲ្យស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីពិតខាងបញ្ញា បង្កើតបាននូវបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ ដែលទទួលបានត្រានៃការយល់ព្រមពីព្រះ។

កាដេស គឺជាការសាកល្បងចុងក្រោយសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលបុរាណ។ អ្នកផឹកស្រាពីរប្រភេទនៅក្នុងសៀវភៅយ៉ូអែល ត្រូវបានបំបែក និងកំណត់ឲ្យខុសពីគ្នា ដោយផ្អែកលើការបដិសេធ ឬការទទួលយកសារភ្លៀងចុងក្រោយ ដែលយ៉ូអែលកំណត់ថាជា «ស្រាថ្មី» ផ្ទុយនឹងស្រាដែលបានកើតជាតិផ្អូរដែលកំពុងត្រូវបានផឹកដោយក្រុមមួយទៀត។ «ស្រាថ្មី» របស់យ៉ូអែល គឺជា «ការសម្រាក» របស់ប៉ុល នៅក្នុងហេព្រើរ ជំពូក ៣ និង ៤។

វាក៏ជាអ្វីដែល «អ្នកស្រឹងរបស់អេប្រាអិម» របស់អេសាយ បដិសេធមិន «ស្តាប់» ផងដែរ—«ដែលទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា នេះហើយជាការសម្រាក ដែលដោយសារនេះ អ្នករាល់គ្នាអាចឲ្យអ្នកនឿយហត់បានសម្រាក; ហើយនេះហើយជាការស្រស់ស្រាយឡើងវិញ»៖ ទោះយ៉ាងណា ពួកគេមិនព្រមស្តាប់ឡើយ។ «ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា បានមកដល់ពួកគេជា បញ្ញត្តិលើបញ្ញត្តិ បញ្ញត្តិលើបញ្ញត្តិ; បន្ទាត់លើបន្ទាត់ បន្ទាត់លើបន្ទាត់; ទីនេះបន្តិច ទីនោះបន្តិច; ដើម្បីឲ្យពួកគេទៅ ហើយដួលថយក្រោយ ហើយត្រូវបាក់បែក ត្រូវជាប់អន្ទាក់ ហើយត្រូវបានចាប់យក»។

យើងបានកំណត់ថា ការបះបោររបស់កូនគោមាសរបស់អើរ៉ុន តំណាងឲ្យ «ពីរ» ក្នុងចំណោមការសាកល្បងទាំងដប់ដែលបញ្ចប់នៅកាដេស។ ការបែងចែកការសាកល្បងនោះជាការសាកល្បងពីរ ស្របតាមរយៈពេលនៃការសាកល្បងរបស់ភ្លៀងចុងក្រោយ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយ «ការសាកល្បងនៃរូបសំណាកសត្វ» ជាការសាកល្បងដែលកំណត់វាសនារបស់ប្រជារាស្ត្រព្រះ។ វិវរណៈ ជំពូកដប់បី កំណត់អត្តសញ្ញាណ «ការបះបោរ» ពីព្រោះលេខ «ដប់បី» តំណាងឲ្យការបះបោរ។

ជំពូកនេះចាប់ផ្តើមដោយសត្វពីសមុទ្ររបស់សម្តេចប៉ាប ដែលជានិមិត្តសញ្ញាដ៏សំខាន់បំផុតនៃការបះបោរនៅលើផែនដី ដូចដែលដានីយ៉ែលបានកំណត់អត្តសញ្ញាណវាថាជាអំណាចដែលនិយាយពាក្យធំៗទាស់នឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ការបះបោរនោះត្រូវបានបន្តដោយការបះបោររបស់សត្វពីផែនដី គឺសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលបន្ទាប់មកបង្ខំឲ្យពិភពលោកទាំងមូលធ្វើតាមគំរូនៃការបះបោររបស់ខ្លួន។ គំរូសម្រាប់ការបះបោរលើកទីបីក្នុងជំពូកនេះ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងការបះបោរលើកដំបូងក្នុងចំណោមការបះបោរទាំងបី ដែលត្រូវបានតំណាងដោយសត្វពីសមុទ្រ ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃវ៉ាទីកង់។ នៅក្នុងខទីដប់មួយ សហរដ្ឋអាមេរិកនិយាយដូចនាគ ហើយដោយហេតុនោះបានបង្កើតរូបសំណាកមួយដល់សត្វនោះ គឺជារូបសំណាកនៃវ៉ាទីកង់។ ចាប់ពីខទីដប់ពីរតទៅ សហរដ្ឋអាមេរិកបង្ខំឲ្យពិភពលោកធ្វើដូចគ្នានោះ។ ការបះបោររបស់អើរ៉ុនមានពីរផ្នែក ដោយតំណាងឲ្យការបះបោររបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបន្ទាប់មកការបះបោររបស់ពិភពលោកទាំងមូល នៅពេលដែលរូបសំណាកសកលនៃវ៉ាទីកង់ត្រូវបានអនុវត្តឲ្យប្រតិបត្តិ។

ការបះបោររបស់អើរ៉ុនកំណត់អត្តសញ្ញាណទាំងពីរយុគសម័យ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ នៅពេលដែលម៉ូសេមិននៅទីនោះ បន្ទាប់មកដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ នៅពេលដែលម៉ូសេនៅទីនោះ។ ម៉ូសេបានកំពុងទទួលក្រឹត្យវិន័យ ហើយដូច្នេះគាត់តំណាងឲ្យក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ជាចំណុចបែងចែកក្នុងការបះបោរនោះ។ ការសាកល្បងដែលត្រូវបានតំណាងដោយរូបគោមាសរបស់អើរ៉ុន ដែលជាសត្វគោគោល នោះគឺជាការសាកល្បងនៃឆ្នាំ 1863។

វាគឺជាការសាកល្បងអំពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលតំណាងឲ្យបន្ទាត់បែងចែករវាងជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់។ វាជាបន្ទាត់បែងចែករវាងដែនដីសន្យា

ឬសេចក្តីស្លាប់នៅក្នុងទីរហោស្ថាន, ជាបន្ទាត់បែងចែករវាងសញ្ញារបស់សត្វសាហាវ ឬគ្រារបស់ព្រះ, ជាបន្ទាត់បែងចែករវាងវាសនារបស់ Shebna ជាអ្នក Laodicean ឬ Eliakim ជាអ្នក Philadelphian។ ការសាកល្បងបីដំបូង ដែលតំណាងដោយម៉ាណា បង្ហាញជានិមិត្តរូបអំពីវិវាទថ្ងៃសប្ប័ទ ឬថ្ងៃអាទិត្យ ដូចដែលការសាកល្បងទីដប់ក៏បង្ហាញដែរ។ បន្ទាត់បែងចែកនៅក្នុងការបះបោរអំពីកូនគោមាសរបស់អើរ៉ុន ដែលតំណាងទាំងការសាកល្បងទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ—ហើយនោះគឺជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

ការសាកល្បងទីបួនគឺទឹកនៅម៉ាស្សា (Massah) ដែលមានន័យថា «ការសាកល្បង» និងមេរីបា (Meribah) ដែលមានន័យថា «ទង់សញ្ញារបស់ព្រះយេហូវ៉ា» ហើយត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង និក្ខមនំ 17:1–7 ដែលនៅទីនោះ វាត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណដោយផ្ទាល់ថាជា «ការសាកល្បងព្រះអម្ចាស់»។

> ហើយក្រុមជំនុំទាំងមូលនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរចេញពីវាលរហោស្ថានស៊ីន តាមដំណើររបស់ពួកគេ ដោយអនុលោមតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយបានបោះជំរំនៅរេភីឌីម; តែនៅទីនោះគ្មានទឹកសម្រាប់ប្រជាជនផឹកឡើយ។ ដូច្នេះ ប្រជាជនក៏បានឈ្លោះប្រកែកនឹងម៉ូសេ ដោយនិយាយថា ចូរឲ្យយើងមានទឹកផឹកផង។ ម៉ូសេក៏មានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាឈ្លោះប្រកែកនឹងខ្ញុំ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាល្បងលព្រះយេហូវ៉ាដូច្នេះ? ហើយប្រជាជនស្រេកទឹកនៅទីនោះ; រួចប្រជាជនក៏រអ៊ូរទាំទាស់នឹងម៉ូសេ ដោយនិយាយថា ហេតុអ្វីបានជាលោកនាំយើងឡើងចេញពីអេស៊ីព្ទ មកសម្លាប់យើង កូនចៅរបស់យើង និងហ្វូងសត្វរបស់យើង ដោយសារការស្រេកទឹកដូច្នេះ?
>
> ហើយម៉ូសេបានអំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ាថា «ទូលបង្គំត្រូវធ្វើដូចម្ដេចចំពោះប្រជាជននេះ? ពួកគេជិតនឹងចោលថ្មសម្លាប់ទូលបង្គំហើយ»។
>
> ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅមុខប្រជាជន ហើយនាំពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែលខ្លះទៅជាមួយអ្នកផង; រីឯដំបងរបស់អ្នក ដែលអ្នកបានប្រើវាយទន្លេ នោះចូរយកនៅក្នុងដៃរបស់អ្នក ហើយចេញទៅ។ មើល៍ យើងនឹងឈរនៅទីនោះ មុខអ្នក លើថ្មដានៅហូរេប; អ្នកត្រូវវាយថ្មដានោះ ហើយទឹកនឹងចេញពីវា ដើម្បីឲ្យប្រជាជនបានផឹក»។ ម៉ូសេក៏បានធ្វើដូច្នោះ នៅចំពោះមុខពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែល។
>
> ហើយគាត់បានហៅឈ្មោះទីកន្លែងនោះថា ម៉ាស្សា និង មេរីបា ដោយសារការឈ្លោះប្រកែករបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយដោយសារពួកគេបានល្បងលព្រះយេហូវ៉ា ដោយនិយាយថា «ព្រះអម្ចាស់គង់នៅកណ្ដាលយើងឬទេ?» និក្ខមនំ ១៧:១–៧។

ការសាកល្បងដែលត្រូវបានតំណាងដោយ «ម៉ាសាស» និងទង់សញ្ញាដែលត្រូវបានតំណាងដោយ «មេរីបា» គឺជាអាល់ហ្វាព្យាការណ៍មួយ ដែលជួបនឹងអូមេហ្គាព្យាការណ៍របស់វា នៅពេលម៉ូសេវាយថ្មដដែលនោះជាលើកទីពីរ។ នេះមានន័យថា ការបង្កហេតុលើកទីបួនក្នុងចំណោមការបង្កហេតុទាំងដប់ ត្រូវបានតំណាងនៅកាដេស ព្រោះកាដេសលើកទីពីរ គឺជាទីកន្លែងដែលម៉ូសេវាយថ្មក្នុងការបះបោរ។ ការនេះកំណត់ថា កាដេសនោះ

ក្នុងនាមជានិមិត្តសញ្ញា រួមបញ្ចូលការសាកល្បងអំពីទឹក
ដែលបង្កើតទង់សញ្ញាមួយ។

ការសាកល្បងអំពីទឹក ដែលបង្កើតទង់សញ្ញា
គឺជាការសាកល្បងនៃសារភ្លៀងចុងក្រោយ។ ឆ្នាំ 1863
គឺជាកន្លែងដែលទង់សញ្ញាត្រូវបានគេរំពឹងថានឹងត្រូវលើកឡើង ប៉ុន្តែ អាឡាស; ឆ្នាំ
1863 គ្រាន់តែជាកាដសែទីមួយប៉ុណ្ណោះ
ហើយកាដសែទីពីរគឺនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ឆាប់ៗនេះ។ ម៉ាស្សា និង
មរិហា តំណាងឲ្យការសាកល្បងចុងក្រោយសម្រាប់មួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់ នាក់
មុនពេលពួកគេត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញានៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
មិនមែនជាអំណាចរបស់រ៉ូម ឬអំណាចរបស់ជនជាតិយូដា
ដែលបានរៀបចំការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ។
អំណាចនោះត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃស្ថានសួគ៌
តាំងពីយូរអង្វែងមុនឈើឆ្កាង។ ម៉ូសេបានប្រើដំបងរបស់លោក
គឺដំបងដែលបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ដើម្បីវាយថ្មដា—
ប៉ុន្តែតែម្ដងប៉ុណ្ណោះ។ តាមការបំផុសគំនិត
ថ្មដានោះត្រូវបានតំណាងដោយសារពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844
ដែលជាសេចក្តីពិតមូលដ្ឋានចាស់ៗ ដែលតំណាងឲ្យផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិត។
ក្នុងការសាកល្បងដែលត្រូវបានតំណាងដោយម៉ាស្សា ទឹកដែលសង្គ្រោះ
គឺជាទឹកដែលហូរចេញពីថ្មដានៃផ្លូវបុរាណ។ ទឹកនោះសាកល្បង
និងបង្កើតមនុស្សពីរប្រភេទ; មួយសម្រាប់សញ្ញារបស់សត្វសាហាវ
ហើយមួយទៀតសម្រាប់ត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយត្រារបស់ព្រះជា
ម្ចាស់លើអ្នកដែលត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយមរិហា។

ព្រះវិហារបានស្ថាបនាសម្រេចមុនព្រះរាជក្រឹត្យទីបីរបស់អារតាសាស្តា ដោយបញ្ជាក់ថា
ព្រះវិហារនៃពួកមីឡូរីត ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសង់ឡើងក្នុងរយៈពេល ៤៦ ឆ្នាំ ចាប់ពីឆ្នាំ
1798 ដល់ឆ្នាំ 1844 នោះ បានសម្រេចមុនទេវតាទីបី
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយការមកដល់នៃព្រះរាជក្រឹត្យទីបី។
មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់
ត្រូវបានបោះត្រាមុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យបន្តិចបន្តួច
នៅពេលនោះពួកគេត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា ជាតង្វាយនៃផលដំបូងនៃបុណ្យ
Pentecost ដូចក្នុងសម័យបុរាណ។ ម៉ាស្សា និងមរិហា
កំណត់អត្តសញ្ញាណការសាកល្បងអំពីទឹក
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយសារនៃសម្រែកពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ
ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីបី។

ការនៃការបញ្ចូលព្រះភាពជាមួយមនុស្សភាព
ក៏ត្រូវបានតំណាងផងដែរថាជាការបញ្ចូលព្រះវិហារពីរចូលគ្នា។
វាក៏ត្រូវបានតំណាងថាជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលក្នុងនោះ បុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់
ឬព្រះវិហារស្រី និងព្រះវិហារប្រុស ត្រូវបានភ្ជាប់ចូលគ្នា ហើយក្លាយជាសាច់តែមួយ។
ព្រះគ្រីស្ទបានស្ថាបនាព្រះវិហារមីឡឺរ៉ាយត៍
ដើម្បីដឹកនាំពួកគេចូលទៅក្នុងព្រះវិហារស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់

ដែលនៅទីនោះពួកគេនឹងរកឃើញ «ការសម្រាក»
ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃឆ្នាំ 1844 ដោយថ្ងៃសប្ប័ទទីប្រាំពីរ។

នៅពេលដែលការយល់ដឹងនេះអំពី Massa និង Meribah ក្នុងនាមជាការសាកល្បងទីបួន ត្រូវបានអនុវត្តនៅចន្លោះការសាកល្បងបើកដំបូងមួយ ដែលក៏តំណាងឲ្យការសាកល្បងបីផងដែរ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានបន្តដោយច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៃការសាកល្បងទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ—នោះអ្នកអាចមើលឃើញ ប៉ុន្តែបានតែក្នុងករណីដែលអ្នកមានឆន្ទៈនឹងមើលឃើញប៉ុណ្ណោះ ថា ការសាកល្បងម៉ាណាបីជាន់គឺជាការសាកល្បងទីមួយ បន្ទាប់មកដោយការសាកល្បងមួយ ដែលនាំមុខការសាកល្បងទ្វេភាគទីបីនៃកូនគោមាសរបស់អើរ៉ុន។ Massa និង Meribah ត្រូវបានតំណាងរួមគ្នា ដ្បិតមានតែក្នុងសាររបស់ទេវតាទីពីរប៉ុណ្ណោះ ដែល “ការទ្រទ្រឡើង” ខាងទំនាយ ត្រូវបានកំណត់ទីតាំង។ ការសាកល្បងបីដំបូងនៃម៉ាណា គឺជាសាររបស់ទេវតាទីមួយ។ ការសាកល្បងនៃ Massa និង Meribah គឺជាសាររបស់ទេវតាទីពីរ ហើយការបះបោររបស់អើរ៉ុន គឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី។

ការសាកល្បងទីប្រាំ គឺជាការសាកល្បងអំពីកូនគោមាសរបស់អើរ៉ុន ដែលចាប់ផ្តើមដោយការបង្ហាញនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ នៅពេលដែលពួកឧទ្ទាមគិតថា ការបះបោរដែលឥតអៀនខ្មាសរបស់ពួកគេ ត្រូវបានលាក់បាំងពីព្រះ។

> ហើយកាលប្រជាជនឃើញថា ម៉ូសេពន្យារចុះមកពីលើភ្នំ នោះប្រជាជនក៏ប្រមូលផ្តុំគ្នាមករកអារ៉ុន ហើយនិយាយទៅគាត់ថា «ចូរក្រោកឡើង ធ្វើព្រះសម្រាប់យើង ដែលនឹងដើរនាំមុខយើងចុះ; ដ្បិតចំពោះម៉ូសេនេះ គឺបុរសដែលបាននាំយើងឡើងចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទ យើងមិនដឹងថា គាត់បានកើតអ្វីឡើងទេ»។ អារ៉ុនក៏និយាយទៅពួកគេថា «ចូរដោះក្រវិលមាសដែលនៅនឹងត្រចៀកប្រពន្ធ កូនប្រុស និងកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយយកមកឲ្យខ្ញុំ»។ រួចប្រជាជនទាំងអស់ក៏ដោះក្រវិលមាសដែលនៅនឹងត្រចៀករបស់ខ្លួន ហើយយកមកឲ្យអារ៉ុន។ គាត់ក៏ទទួលរបស់ទាំងនោះពីដៃពួកគេ ហើយយកឧបករណ៍ឆ្លាក់មកកច្នៃវា បន្ទាប់ពីបានធ្វើជាកូនគោរលាយមួយ; ហើយពួកគេនិយាយថា «ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ នេះហើយជាព្រះរបស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នកឡើងចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទ»។ កាលអារ៉ុនឃើញដូច្នោះ គាត់ក៏សង់អាសនៈមួយនៅមុខវា; ហើយអារ៉ុនបានប្រកាសថា «ថ្ងៃស្អែកនឹងជាពិធីបុណ្យថ្វាយដល់ព្រះយេហូវ៉ា»។
>
> ហើយនៅថ្ងៃស្អែក ពួកគេក្រោកឡើងពីព្រលឹម ថ្វាយយញ្ញបូជាដុតទាំងមូល ហើយនាំយញ្ញបូជាសន្តិភាពមកថ្វាយ; ប្រជាជនក៏អង្គុយចុះបរិភោគ និងផឹក ហើយក្រោកឡើងលេងសប្បាយ។ និក្ខមនំ 32:1–6។

ការសាកល្បងទីប្រាំមួយ គឺជាផ្នែកទីពីរនៃការបះបោរអំពីកូនគោមាស នៅពេលដែលម៉ូសេត្រឡប់មកពីការទទួលបញ្ញត្តិដប់ប្រការ។ ម៉ូសេសួរថា «តើនរណាឈរនៅខាងព្រះអម្ចាស់?» ប៉ុន្តែភាគច្រើននៅតែអែសកម្ម ឬក៏ចូលរួមជាមួយអ្នកថ្វាយរូបព្រះក្លែងក្លាយ ដោយបង្ហាញការបះបោរដដែលនោះយ៉ាងបើកចំហនៅចំពោះវត្តមានរបស់អ្នកសម្របសម្រួល។

ការសាកល្បងទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ បង្ហាញជានិមិត្តរូបយ៉ាងច្បាស់
និងស្របគ្នានឹងច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ អេលីយ៉ានៅលើភ្នំកើម៉ែល
បានសួរសំណួរដូចគ្នានឹងដែលម៉ូសេបានសួរ។ «ចូរជ្រើសរើសនៅថ្ងៃនេះថា
អ្នករាល់គ្នានឹងបម្រើអ្នកណា»
នេះបញ្ជាក់ទៅកាន់ការសាកល្បងនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
និមិត្តរូបនៃការសាកល្បងអំពីរូបសត្វតិរច្ឆាន
ក៏បញ្ជាក់ទៅកាន់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែរ។ ការបែងចែកពួកលេវីក្នុងរឿងរបស់អារ៉ុន
និងការបែងចែកក្រុមសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរក្នុងរឿងកូនគោមាសពីររបស់យេរ៉ូបោម
បញ្ជាក់អំពីការបែងចែករវាងអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកល្ងង់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
ពួកឡៅឌីសេ គឺជាព្រហ្មចារីល្ងង់ ដូចដែលបងស្រី វ៉ាយ បានផ្តល់សក្ខីកម្ម
ហេតុនេះហើយ ការបែងចែកពួកព្រហ្មចារីនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
គឺជាការបែងចែករវាងពួកឡៅឌីសេ និងពួកភីឡាឌែលភា។ ការសាកល្បងទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ
ដែលជាការសាកល្បងពីរផ្នែកតែមួយ ស្របគ្នានឹងច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលមានន័យថា
វាស្របគ្នានឹងឆ្នាំ 1863 និងកាដេស។

ជំពូកទីសាមសិបពីរ និងទីសាមសិបបី នៃគម្ពីរនិក្ខមនំ
បានសម្រេចនៅក្នុងថ្ងៃតែមួយដដែល ដោយខុសគ្នាត្រឹមប៉ុន្មានម៉ោងប៉ុណ្ណោះ
ហើយថ្ងៃនោះជានិមិត្តរូបនៃឆ្នាំ 1863 និងកាដេស។ នៅក្នុងជំពូកទីសាមសិបបី
ម៉ូសេទូលសូមឲ្យបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ
យើងឃើញម៉ូសេនៅក្នុងការបង្កហេតុលើកទីប្រាំ និងលើកទីប្រាំមួយ
កំពុងត្រូវបានបម្លែងទៅជាមួយរយសែសិបបួនពាន់។ ម៉ូសេដដែលនោះក៏នៅកាដេសដែរ
ដោយវាយថ្មដាជាលើកទីពីរ
ហេតុដូច្នេះហើយតំណាងឲ្យពួកមួយក្រុមដែលត្រូវបានថ្មដានោះបំបាក់
ព្រោះពួកគេបានបដិសេធមិនព្រមដួលលើវា។ ថ្មដានោះគឺជាសារមួយ ហើយដូច្នេះ
នៅកាដេស មាននិមិត្តសញ្ញាពីរនៃម៉ូសេ គឺមួយបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះ
ហើយមួយទៀតបដិសេធថ្មដានោះ។

> «ចូរឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលឈរជាអ្នកយាមរបស់ព្រះនៅលើកំពែងស៊ីយ៉ូន ជាមនុស្សដែលអាចមើលឃើញគ្រោះថ្នាក់មុនប្រជាជន—ជាមនុស្សដែលអាចបែងចែករវាងសេចក្តីពិត និងសេចក្តីខុសឆ្គង សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីទុច្ចរិត។»

> «ការព្រមានបានមកដល់ហើយ៖ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្វីមួយណាចូលមក
> ដែលនឹងរំខានដល់មូលដ្ឋាននៃសេចក្ដីជំនឿ ដែលយើងបាននិងកំពុងស្ថាបនាលើវា
> ចាប់តាំងពីសារនោះបានមកក្នុងឆ្នាំ 1842, 1843 និង 1844 មក។
> ខ្ញុំបានស្ថិតនៅក្នុងសារនេះ ហើយចាប់តាំងពីពេលនោះមក
> ខ្ញុំបានឈរនៅចំពោះមុខពិភពលោក
> ដោយស្មោះត្រង់ចំពោះពន្លឺដែលព្រះបានប្រទានដល់យើង។ យើងមិនមានបំណងដកជើងរបស់យើងចេញពីវេទិកាដែលជើងទាំងនោះត្រូវបានដាក់តាំងលើ
> ខណៈដែលរៀងរាល់ថ្ងៃ
> យើងបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋានយ៉ាងស្មោះអស់ពីចិត្ត
> ដើម្បីស្វែងរកពន្លឺ។ តើអ្នកគិតថា
> ខ្ញុំអាចលះបង់ពន្លឺដែលព្រះបានប្រទានដល់ខ្ញុំបានឬ?
> វាត្រូវតែដូចជាថ្មដានៃគ្រប់យុគសម័យ។
> វាបានដឹកនាំខ្ញុំតាំងពីពេលដែលវាត្រូវបានប្រទានមក។» Review and Herald, April 14,

1903.

និមិត្តសញ្ញាមួយក្នុងចំណោមនិមិត្តសញ្ញានៃ «ម៉ូសេនៅកាដេស»
គឺវាយថ្មដោយដំបង ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃសិទ្ធិអំណាច។ លើកទីមួយ
នោះជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយលើកទីពីរ នោះជាសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្ស។
ក្រុមដែលត្រូវបានតំណាងដោយម៉ូសេនៅកាដេសលើកទីពីរ
ត្រូវបានតំណាងថាជាអ្នកស្រវឹងរបស់អេប្រាអិម
ដែលប្រើសិទ្ធិអំណាចខាងទេវវិទ្យារបស់ពួកគេ (ដំបង)
ដើម្បីវាយប្រហារសារនៃភ្លៀងចុងក្រោយ ដែលជាសារនៃផ្លូវបុរាណនៃឆ្នាំ 1840 ដល់
1844។

> «សារទាំងអស់ដែលបានប្រទានចាប់ពីឆ្នាំ 1840–1844
> ត្រូវតែធ្វើឲ្យមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលនេះ
> ពីព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនដែលបានបាត់បង់ទិសដៅរបស់ខ្លួន។
> សារទាំងនេះត្រូវតែទៅដល់ព្រះវិហារទាំងអស់។»
>
> ព្រះគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាមានពរ
> ពីព្រោះវាមើលឃើញ ហើយត្រចៀករបស់អ្នករាល់គ្នាមានពរ ពីព្រោះវាស្តាប់ឮ។
> ដ្បិត ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ពួកហោរាជាច្រើន
> និងមនុស្សសុចរិតជាច្រើន
> បានប្រាថ្នាចង់ឃើញសេចក្តីទាំងនេះដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងឃើញ
> តែមិនបានឃើញទេ ហើយចង់ឮសេចក្តីទាំងនេះដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងឮ
> តែមិនបានឮទេ» [ម៉ាថាយ 13:16, 17]។
> ភ្នែកដែលបានឃើញអ្វីៗដែលត្រូវបានឃើញនៅឆ្នាំ 1843 និង 1844 នោះ
> មានពរហើយ។
>
> «សារនោះត្រូវបានប្រទានហើយ។
> ហើយមិនគួរមានការពន្យារពេលឡើយក្នុងការប្រកាសសារនោះម្តងទៀត
> ពីព្រោះទីសម្គាល់នៃសម័យកាលកំពុងតែបំពេញឡើង;
> កិច្ចការបញ្ចប់ត្រូវតែបានសម្រេច។
> កិច្ចការដ៏ធំមួយនឹងត្រូវបានសម្រេចក្នុងរយៈពេលខ្លី។ ឆាប់ៗនេះ
> សារមួយនឹងត្រូវបានប្រទានតាមការតែងតាំងរបស់ព្រះ
> ដែលនឹងរីកសាយភាយឡើងជាសម្រែកយ៉ាងខ្លាំង។ បន្ទាប់មក
> ដានីយ៉ែលនឹងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់គាត់ ដើម្បីផ្តល់សក្ខីកម្មរបស់គាត់»។
> Manuscript Releases, volume 21, 437.

ការសាកល្បងទីមួយអំពីម៉ាណា គឺជាការសាកល្បងបី។
ការសាកល្បងចុងក្រោយក្នុងចំណោមការសាកល្បងទាំងដប់
គឺការសាកល្បងរបស់ទេវតាទីបី។ ទាំងការសាកល្បងទីមួយ និងចុងក្រោយ
សុទ្ធតែតំណាងឲ្យ «សម្រាក» ជានិមិត្តសញ្ញានៃការសាកល្បង។ ការសាកល្បងទីមួយ
គឺជាការសាកល្បងបី ដោយតំណាងឲ្យទេវតាទីមួយ ដែលត្រូវបានបន្តដោយទេវតាទីពីរ
ប៉ុន្តែការសាកល្បងទីបួន ដែលក្នុងនោះការបោះត្រា និងការលើកឡើងជាទង់សញ្ញា
ត្រូវបានតំណាងដោយ ម៉ាស្សា និងមេរីបា។ ទេវតាទីបី
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយការសាកល្បងទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ គឺជាការសាកល្បងទីបី
ដែលបានតាមបន្ទាប់ពីការសាកល្បងទីពីរនៃ ម៉ាស្សា និងមេរីបា

និងការសាកល្បងទីមួយអំពីម៉ាណា។

ការញុះញង់នៅតាបរ៉ា ដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុង ជនគណនា 11:1–3
គឺជាការសាកល្បងលើកទីប្រាំពីរ។
ខទាំងឡាយដែលបើកនាំទៅកាន់ការសាកល្បងដ៏ឆេះក្រហាយនៃសេចក្ដីជំនឿ
ដែលតំណាងដោយ “តាបរ៉ា” មានន័យថា «កន្លែងឆេះ» ត្រូវបាននាំមុខដោយខដែលបញ្ជា
ក់អំពីចលនារបស់ប្រជាជនរបស់ព្រះកាត់តាមទីរហោស្ថាន។
ការអត់ធ្មត់មិនបានដែលបានសម្ដែងឡើងនៅក្នុងជំពូកទីដប់
ត្រូវបានដាក់ឲ្យផ្ទុយនឹងមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់
ដែលដើរតាមកូនចៀមទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់យាងទៅ។
អ្នកទាំងនេះគឺជាពួកដែលមានការអត់ធ្មត់របស់ពួកបរិសុទ្ធ
ប៉ុន្តែអ៊ីស្រាអែលសម័យបុរាណកំពុងសម្ដែងការអត់ធ្មត់មិនបាននៅក្នុងជំពូកទីដប់
ដែលនាំទៅកាន់ការសាកល្បងដ៏ឆេះក្រហាយរបស់ពួកគេនៅក្នុងជំពូកទីដប់មួយ។

> ហើយពួកគេបានចេញដំណើរពីភ្នំរបស់ព្រះយេហូវ៉ា អស់រយៈពេលបីថ្ងៃ;
> ហិបនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះយេហូវ៉ា បាននាំមុខពួកគេក្នុងដំណើរបីថ្ងៃនោះ
> ដើម្បីស្វែងរកទីកន្លែងសម្រាកសម្រាប់ពួកគេ។ ហើយពពករបស់ព្រះយេហូវ៉ា
> ស្ថិតនៅលើពួកគេនៅពេលថ្ងៃ កាលណាពួកគេចេញពីជំរំ។
> ហើយកាលណាហិបបានចេញដំណើរទៅ ម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ថា «ឱ ព្រះយេហូវ៉ាអើយ
> សូមក្រោកឡើង ហើយសូមឲ្យខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ;
> ហើយសូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់ទ្រង់ រត់គេចចេញពីមុខទ្រង់»។
> ហើយកាលណាវាសម្រាក លោកបានមានប្រសាសន៍ថា «ឱ ព្រះយេហូវ៉ាអើយ
> សូមយាងត្រឡប់មកឯពាន់ៗដ៏ច្រើននៃអ៊ីស្រាអែល»។ ជនគណនា 10:33–36។

ខណ្ឌបន្ទាប់ណែនាំអំពីការបះបោរនៅតាបរ៉ា។

> ហើយកាលណាប្រជាជនបានរអ៊ូរទាំ នោះព្រះយេហូវ៉ាមិនសព្វព្រះទ័យឡើយ
> ហើយព្រះយេហូវ៉ាបានឮវា; ព្រះពិរោធរបស់ទ្រង់ក៏បានឆាបឆេះឡើង;
> ហើយភ្លើងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានឆេះនៅកណ្តាលពួកគេ
> និងបានបំផ្លាញអស់អ្នកដែលនៅផ្នែកខាងក្រៅបំផុតនៃជំរំ។
> ប្រជាជនក៏ស្រែកអង្វរទៅម៉ូសេ; ហើយកាលណាម៉ូសេបានអធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ា
> នោះភ្លើងក៏រលត់ទៅ។ ហើយគាត់បានដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា ថាបរ៉ា
> ពីព្រោះភ្លើងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានឆេះនៅកណ្តាលពួកគេ។ ជនគណនា ១១:១–៣។

ការបង្កហេតុដែលបានកើតតាមបន្ទាប់ពីការសម្ដែងនៃភ្លើង
គឺជាការចង់បានអាហារសាច់ ហើយនេះគឺជាការសាកល្បងទីប្រាំបី។ ការនេះស្ថិតនៅក្នុង
ជនគណនា 11:4–34។ ការត្អូញត្អែរនៅតាបរ៉ា
តំណាងឲ្យធម្មជាតិខ្ពស់ដែលត្រូវបានបំផ្លាញ ការខ្វះការអត់ធ្មត់
ហើយការបះបោរនៃសេចក្ដីលោភលន់ចំពោះឆ្នាំងសាច់នៃអេស៊ីព្ទ
តំណាងឲ្យធម្មជាតិទាប។
ភ្លើងតំណាងឲ្យការបរិសុទ្ធដោយភ្លើងរបស់អ្នកនាំសារនៃសេចក្ដីសញ្ញា ក្នុង
ម៉ាឡាគី ជំពូក ៣ ព្រោះតាមន័យទំនាយ តាបរ៉ា មានន័យថា កន្លែងឆេះ
ហើយកន្លែងឆេះនៅក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ មានទីតាំងនៅក្នុង ម៉ាឡាគី ៣
ដែលជាកន្លែងដែលភ្លើងបង្កើតវណ្ណៈមួយដែលខ្វះការអត់ធ្មត់
និងត្រូវបានកំណត់ឲ្យត្រូវបំបាត់ចោល ហើយវណ្ណៈមួយទៀតដែលមានការអត់ធ្មត់

ត្រូវបានបរិសុទ្ធ ដូចជាតង្វាយដែលត្រូវបានលើកឡើង។

អ្នកដែលត្រូវបានតំណាងដោយម៉ូសេ នៅក្នុងការសាកល្បងទ្វភោគនៃធម្មជាតិខ្ពស់
និងធម្មជាតិទាបរបស់តាបោរ គឺជាមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់
ដែលបានតាំងមាំក្នុងសេចក្ដីពិត ទាំងក្នុងបញ្ញា និងទាំងក្នុងវិញ្ញាណផងដែរ។
បញ្ញាសម្គាល់ធម្មជាតិខ្ពស់ ហើយក្នុងផ្លូវវិញ្ញាណ
វាតំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគ្នានៃព្រះភាពជាមួយមនុស្សភាព។
ព្រះភាពអាចរួមបញ្ចូលជាមួយមនុស្សភាពបាន
តែនៅពេលដែលធម្មជាតិទាបត្រូវបានឆ្កាង ហើយស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ។
ការតាំងមាំក្នុងសេចក្ដីពិត ទាំងក្នុងបញ្ញា និងក្នុងវិញ្ញាណ
តំណាងឲ្យបទពិសោធន៍នៃការត្រូវបានបោះត្រា។
ភ្លើងរបស់តាបោរតំណាងឲ្យការបំបែកចុងក្រោយរវាងស្រូវសាលី និងស្មៅអាក្រក់
ក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ក្នុងការលើកឡើងព្រះវិហាររបស់មួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។

ការសាកល្បងទី៩ គឺជាការបះបោររបស់មីរាម និងអើរ៉ុន ដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង
ជនគណនា ១២។ ការបង្កហេតុនោះ មិនខុសពីការបង្កហេតុរបស់កូរ៉ា ដាថាន និងអាប៊ីរាម
ឬនៅមីននៀប៉ូលីស ក្នុងឆ្នាំ 1888 ឡើយ។ បញ្ហានោះ
មិនមែនគ្រាន់តែជាការបដិសេធសាររបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែជាការបដិសេធការជ្រើសតាំងអ្នកដឹកនាំរបស់ព្រះផងដែរ។

ការកាត់ទោសដល់ពួកមេដឹកនាំ ដែលបដិសេធមិនត្រឹមតែសារប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែទាំងអ្នកនាំសារផងដែរ កើតមានមុនការសាកល្បងទីដប់។ ភាពជាអ្នកបោះបង់ជំ
នឿរបស់ភាពជាអ្នកដឹកនាំត្រូវបានសម្ដែងឡើងមុនបន្តិចចំពោះច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ដែលជាការសាកល្បងទីដប់។ ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យស្របគ្នានឹងឈើឆ្កាង
ហើយនៅលើផ្លូវទៅកាន់ឈើឆ្កាង ដែលជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នោះ
ពួកមេដឹកនាំបានជ្រើសរើសបារ៉ាបាស ជាព្រះគ្រីស្ទក្លែងក្លាយមួយ ដ្បិត “bar”
មានន័យថា «កូនរបស់» ហើយ “abba” មានន័យថា «ឪពុក»។
ខណៈដែលខិតជិតទៅរកឈើឆ្កាង (ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ) ឬកាដែស
ពួកមេដឹកនាំសម្ដែងការបោះបង់ជំនឿយ៉ាងពេញលេញ
ដោយជ្រើសរើសព្រះគ្រីស្ទក្លែងក្លាយមួយ
ហើយថែមទាំងប្រកាសដោយផ្ទាល់ទៅកាន់អាជ្ញាធរស៊ីវិលថា ពួកគេគ្មានស្ដេចណាទេ
ក្រៅតែសេសារ។

ការសាកល្បងទី៧ ទី៨ និងទី៩ គឺកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណដំណើរការបោះត្រា
ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍នោះគឺអំពីព្រហ្មចារីល្ងង់។ ការសាកល្បងទី១០
ក្នុងចំណោមការសាកល្បងទាំងនោះ គឺការបះបោរលើកទីមួយនៅកាដេស
ដែលជានិមិត្តរូបនៃឆ្នាំ 1863។ ចាប់ពីឆ្នាំ 1846 ជនហេព្រើត្រូវបាននាំមកកាន់ស៊ីណាយ
ដើម្បីទទួលក្រឹត្យវិន័យ។ បន្ទះទាំងពីរនៃបញ្ញត្តិដប់ប្រការ ជានិមិត្តសញ្ញានៃទំនាក់ទំ
នងសញ្ញាសម្ពន្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយអ៊ីស្រាអែលបុរាណតាមព្យញ្ជនៈ
ហើយបន្ទះទាំងពីរនៃហាបាគុក ជានិមិត្តសញ្ញានៃទំនាក់ទំនងសញ្ញាសម្ពន្ធរបស់អ៊ីស្រា
អែលខាងវិញ្ញាណសម័យទំនើប។ បន្ទះទីពីរត្រូវបានបង្ហាញនៅឆ្នាំ 1850
ហើយដូចជាអ៊ីស្រាអែលបុរាណបានស្បថថានឹងរក្សាក្រឹត្យវិន័យ ដល់ឆ្នាំ 1856
ការសាកល្បងចុងក្រោយមួយត្រូវបាននាំមក

ដូចដែលបានបង្ហាញជានិមិត្តរូបដោយពួកចារបុរសទៅទស្សនាទឹកដីសន្យា។ ទស្សនៈភាគច្រើនដែលបានកើតឡើងក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ ចាប់ពីឆ្នាំ 1856 រហូតដល់ឆ្នាំ 1863 គឺថា វាលរហោស្ថានឡាវឌីសេ គឺជាទីកន្លែងដែលពួកគេចង់ស្លាប់។

រយៈពេលពីឆ្នាំ 1844 ដល់ 1863 ត្រូវបានតំណាងដោយរយៈពេលដែលចាប់ផ្តើមដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅសមុទ្រក្រហម ហើយបញ្ចប់ដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមួយទៀតនៅទន្លេយ័រដាន់ នៅទីតាំងដូចគ្នាបេះបិទ ដែលព្រះយេស៊ូវនឹងក្លាយជាព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលក្រោយមក ទ្រង់បានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយយ៉ូហាន។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅសមុទ្រក្រហមបានសម្គាល់ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាមួយជាមួយអ៊ីស្រាអែលបុរាណ។ ទំនាក់ទំនងនោះបានចាប់ផ្តើមដោយអាពាហ៍ពិពាហ៍មួយ ដែលក្នុងពេលតែមួយបានបង្កឲ្យមានដំណើរការសាកល្បងដប់ជំហាន។ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវបាននាំមកកាន់ស៊ីណាយ ហើយបានសន្យាថានឹងកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានធ្វើដូច្នោះទេ ហើយបន្ទាប់មកបានបរាជ័យក្នុងការសាកល្បងទីដប់ និងចុងក្រោយ នៅក្នុងការបះបោរលើកដំបូងនៅកាដេស។ បន្ទាប់ពីសែសិបឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់ពីការបះបោរលើកទីពីរ និងធំជាងមុននៅកាដេស ពួកគេបានចូលទៅក្នុងទឹកដីសន្យា ដោយត្រូវបានជ្រមុជចូលទៅក្នុងទន្លេយ័រដាន់។

សញ្ញាសម្គាល់ទាំងអស់នៃបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងកិច្ចសញ្ញា។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអូមេហ្គា និងកាដេសទីពីរ ស្របតាមប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកាដេសទីមួយ និងអាល់ហ្វា។ ការបះបោរអូមេហ្គារបស់ម៉ូសេ ធំធេងជាងឆ្ងាយជាងការបះបោររបស់ជាតិទាំងមូល ក្នុងការបះបោរអាល់ហ្វានៅកាដេស។ អូមេហ្គាតែងតែធំជាង។ ការបះបោរទាំងពីរនេះរួមគ្នា តំណាងឲ្យការបះបោររបស់អ្នកចេះ និងអ្នកមិនចេះរបស់អេសោយ ដែលបដិសេធមិនព្រមចូលទៅក្នុងសេចក្តីសម្រាកនៃសោរភ្លៀងចុងក្រោយ។

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបី (សមុទ្រក្រហម ទន្លេយ័រដាន់ និងទន្លេយ័រដាន់) ដោយទីមួយជារបស់ម៉ូសេ និងទីចុងក្រោយជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ម៉ូសេគឺជាអាល់ហ្វា ហើយព្រះគ្រីស្ទគឺជាអូមេហ្គា។ អក្សរដែលស្ថិតនៅចន្លោះអក្សរទីមួយ និងអក្សរទីម្ភៃពីរនៃអក្ខរក្រមហេប្រឺ គឺអក្សរទីដប់បី ដែលនៅពេលភ្ជាប់ និងដាក់តាមក្រោយអក្សរទីមួយ ហើយបន្ទាប់មកភ្ជាប់ទៅនឹងអក្សរទីចុងក្រោយ គឺអក្សរទីម្ភៃពីរ បង្កើតបានជាពាក្យហេប្រឺថា «សេចក្តីពិត»។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកកណ្តាលគឺទន្លេយ័រដាន់ និងកាដេស។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទីមួយនៅសមុទ្រក្រហម ត្រូវបានបន្តដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅទន្លេយ័រដាន់។ ប៉ុន្តែ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទីមួយនៅទន្លេយ័រដាន់ ត្រូវបានពន្យារពេលអស់សែសិបឆ្នាំ រហូតដល់ការមកដល់កាដេសជាលើកទីពីរ និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកពិតប្រាកដនៅទន្លេយ័រដាន់។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទីបី ដែលតំណាងឲ្យពេលនៃការយាងមកពិនិត្យសម្រាប់ពួកយូដា បានមកដល់ហើយ ខណៈដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់ក្នុងការបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញាសម្រាប់មួយសប្តាហ៍ ដើម្បីបំពេញដានីយ៉ែល ជំពូក ៩ ខ ២៧ ហើយនោះជាម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលបុរាណ។

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកលើកដំបូងនៅសមុទ្រក្រហម គឺជាសាររបស់ទេវតាទីមួយ ហើយការមកដល់កាដសេពីរដងតំណាងឲ្យ «ការកើនឡើងជាទ្វេ» ពីព្រោះក្នុងការមកដល់កាដសេលើកទីមួយ និងទន្លេយ័រដាន់ គឺជាទីកន្លែងដែលការបះបោររបស់រាស្ត្រសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះត្រូវបានតំណាង ប៉ុន្តែនៅកាដសេលើកទីពីរ ការបះបោររបស់ថ្នាក់ដឹកនាំត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញ។ កាដសេ និងការមកដល់ពីរដងនោះ តំណាងឲ្យការកើនឡើងជាទ្វេនៃសាររបស់ទេវតាទីពីរ ដែលនៅទីនោះមានមនុស្សពីរប្រភេទត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញ ហើយមនុស្សទាំងពីរប្រភេទនោះក៏ត្រូវបានតំណាងទាំងដោយពលរដ្ឋ និងដោយថ្នាក់ដឹកនាំផងដែរ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី នៅពេលដែលស្រូវសាលី និងស្មៅអាក្រក់ត្រូវបានបំបែកចេញពីគ្នា ដូចដែលអ៊ីស្រាអែលបុរាណត្រូវបានបំបែកចេញពីកូនក្រមុំគ្រីស្ទាន ដែលព្រះគ្រីស្ទបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណ។

រយៈពេលពីឆ្នាំ 1844 ដល់ 1863 គឺជាពីសមុទ្រក្រហមដល់ការបះបោរលើកដំបូងនៅកាដសេ។ ឆ្នាំ 1844 គឺជាការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម, ឆ្នាំ 1846 គឺជាម៉ាណា ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃការសាកល្បងអំពីថ្ងៃសប្ប័ទ ដែលគ្រួសារ White បានឆ្លងកាត់ដោយជោគជ័យនៅឆ្នាំ 1846 នៅពេលដែលពួកគេបានរៀបការ។ នៅឆ្នាំ 1849 ព្រះអម្ចាស់បានលូកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ ដើម្បីប្រមូលប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានប្រមូលពួកគេក្នុងអំឡុងសាររបស់ទេវតាទីមួយ នៅពេលដែលតារាងទីមួយរបស់ហាបាគុកបានមកដល់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយតារាងទីពីរត្រូវបានរៀបចំឡើងសម្រាប់គោលបំណងដូចគ្នានោះ។

តារាងអូមហេគា ឆ្នាំ 1850 ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីប្រមូល និងសាកល្បង ពីព្រោះនោះហើយជាអ្វីដែលតារាងអាល់ហ្វា ឆ្នាំ 1843 បានធ្វើ។ ទេវតាទីមួយមានតារាងមួយ ហើយទេវតាទីបីក៏មានតារាងមួយដែរ ពីព្រោះទេវតាទីមួយគឺជាអាល់ហ្វា ហើយទេវតាទីបីគឺជាអូមហេគា។ «តារាងទាំងពីរ» គឺជាសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវនៃទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីបី—not the second។ សម័យព្យាករណ៍នៃ «តារាង» ចាប់ផ្តើមដោយតារាងមួយដែលមានកំហុស ហើយបញ្ចប់ដោយតារាងមួយដែលគ្មានកំហុស។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅចន្លោះតារាងទាំងពីរ គឺជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីពីរ ដែលក្នុងនោះ តារាងត្រូវបានដាក់មួយឡែករហូតដល់ឆ្នាំ 1850។

បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1843 បានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានដាក់ឲ្យនៅមួយឡែក ពីព្រោះនៅពេលនោះវាបានព្យាករណ៍ខុសអំពីឆ្នាំ 1843។ ចាប់ពីថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 រហូតដល់ឆ្នាំ 1850 មិនមានតារាងរបស់ហាបាគុកឡើយ។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីពីរ គ្មានតារាងទេ ហើយ—ហាប៊ីឡូនបានដួលរលំ។ អាល់ហ្វាគឺជាតារាងមួយ អូមហេគាគឺជាតារាងមួយ ហើយកណ្តាលគឺការដួលរលំរបស់ហាប៊ីឡូន; ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបះបោរ ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងរយៈពេលដែលគ្មានតារាង។ រយៈពេលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃតារាងរបស់ហាបាគុកមានត្រាសម្គាល់នៃសេចក្តីពិត។

ឆ្នាំ ១៨៥០ ត្រូវបានតំណាងជានិមិត្តរូបដោយភ្នំស៊ីណាយ និងការប្រទានក្រឹត្យវិន័យ។ ព្រឹត្តិការណ៍នោះត្រូវបានរំឭកដោយបុណ្យថ្ងៃបៃនេទីកុស្ត នៅពេលនំប៉័ងរលកពីរត្រូវបានលើកឡើង។ ដំណើរការនៃការលើកនំប៉័ងរលកទាំងនោះ

ត្រូវបានតំណាងដោយការបោះពុម្ព និងការផ្សព្វផ្សាយតារាងនៅខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨៤២ និងដោយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃឆ្នាំ ១៨៤៩ នៅពេលតារាងទីពីរត្រូវបានរៀបចំ និងឆ្នាំ ១៨៥០ នៅពេលវាមានសម្រាប់ប្រើប្រាស់។ រយៈពេលនេះត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងខ្សែបន្ទាត់នៃព្រះគ្រីស្ទថាជាហាសិបថ្ងៃចាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់រហូតដល់ថ្ងៃប៉ែនទីកុស្ត៍ ជារយៈពេលមួយដែលត្រូវបានបែងចែកជាសែសិបថ្ងៃ បន្ទាប់មកដប់ថ្ងៃ។

នៅឆ្នាំ 1849 ព្រះគ្រីស្ទកំពុងលាតសន្ធឹងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ ហើយនៅឆ្នាំ 1850 តារាងទីពីររបស់ហាបាគុកបានមានស្រាប់ ហើយដំណើរការនៃការសាកល្បងដែលនាំទៅកាន់កាដេសបានបន្តទៅមុខ។ នៅឆ្នាំ 1856 ការសាកល្បងចុងក្រោយនៃការសាកល្បងទាំងដប់របស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណបានមកដល់ នៅពេលដែលពន្លឺថ្មីស្តីពីវិវរណៈទំនាយមូលដ្ឋានរបស់មីឡឺរ ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយនៅក្នុងទស្សនាវដ្តីរបស់ចលនា។ អស់រយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយម្ភៃថ្ងៃទំនាយ ចាប់ពីឆ្នាំ 1856 រហូតដល់ឆ្នាំ 1863 ពួកចារបុរសបានចូលទៅស៊ើបអង្កេតស្រុកនោះ។ នៅឆ្នាំ 1863 ពួកគេបានជ្រើសរើសមេដឹកនាំថ្មីម្នាក់ ដើម្បីនាំពួកគេត្រឡប់ទៅអេស៊ីព្ទវិញ។

យើងនឹងបន្តសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

> «នៅក្នុងនិមិត្តមួយ ដែលបានប្រទានឲ្យខ្ញុំនៅ Bordoville, Vermont ថ្ងៃទី 10 ខែធ្នូ ឆ្នាំ 1871 ខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញថា តំណែងរបស់ស្វាមីខ្ញុំបានជាតំណែងមួយដ៏លំបាកយ៉ាងខ្លាំង។ សម្ពាធនៃការយកចិត្តទុកដាក់ និងការងារបានសង្កត់លើគាត់។ បងប្អូនរួមកិច្ចបម្រើក្នុងព្រះរាជកិច្ចរបស់គាត់ មិនបានមានបន្ទុកទាំងនេះសម្រាប់ទ្រាំទ្រឡើយ ហើយពួកគេក៏មិនបានវាយតម្លៃដល់ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់ដែរ។ សម្ពាធឥតឈប់ឈរដែលសង្កត់លើគាត់ បានធ្វើឲ្យអំណាចផ្លូវចិត្ត និងផ្លូវកាយរបស់គាត់នឿយហត់។ ខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញថា ទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ចំពោះប្រជាជនរបស់ព្រះ មានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នា ក្នុងចំណុចខ្លះៗ ទៅនឹងទំនាក់ទំនងរបស់ម៉ូសេចំពោះអ៊ីស្រាអែល។ មានអ្នករអ៊ូរទាំប្រឆាំងនឹងម៉ូសេ នៅពេលស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈអាក្រក់ ហើយក៏មានអ្នករអ៊ូរទាំប្រឆាំងនឹងគាត់ដែរ»។ Testimonies, volume 3, 85.